Hotărâre a Curții de Justiție a Uniunii Europene ref. timpul de lucru

Curtea de Justiție a Uniunii Europene („CJUE” sau „Curtea”) s-a pronunțat în cauza C-266/14, care a avut ca obiect interpretarea art. 2, punctul 1 din Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru.

Pe scurt, Curtea a statuat că deplasările pe care lucrătorii care nu au un loc de muncă fix sau obișnuit le efectuează de la domiciliu la primul și, respectiv, ultimul client al zilei constituie timp de lucru.

Curtea constată că excluderea acestor deplasări din timpul de lucru ar fi contrar obiectivului de protecție a securității și a sănătății lucrătorilor urmărit de dreptul Uniunii.

Pentru a emite această hotărâre, CJUE a argumentat că:

- deplasările lucrătorilor la clienții desemnați de angajatorul lor reprezintă instrumentul necesar pentru executarea de către aceștia a prestațiilor tehnice la locul la care se află aceștia;
- lucrătorii sunt la dispoziția angajatorului în timpul acestor deplasări;
- pe durata necesară deplasării, care de cele mai multe ori nu poate fi redusă, lucrătorii nu pot să dispună în mod liber de timpul lor și nu se pot consacra propriilor interese.

[…] Curtea (Camera a treia) declară: *„Articolul 2, punctul 1 din Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale*

organizării timpului de lucru trebuie interpretat în sensul că, în împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal, în care lucrătorii nu au un loc de muncă fix sau obișnuit, timpul de deplasare pe care acești lucrători îl consacră deplasărilor zilnice de la domiciliu la locurile în care se află primul și, respectiv, ultimul client desemnați de angajator constituie „timp de lucru” în sensul acestei dispoziții.”

Vezi întregul newsletter aici